

Krščanski apostolat in svoboda

Ali morajo biti kristjani priče svoje vere? Vatikanska kongregacija za nauk vere je objavila dokument, s katerim želi pojasniti odnos med poslanstvom Cerkve in spoštovanjem vesti in verske svobode.

13. Jan. 2008

Nekateri so rekli, da je dovolj delati za pravičnost in solidarnost, saj bi vsak poskus prepričevanja drugih glede verskih vprašanj pomenil

omejevanje svobode, ali bi celo lahko pripeljal do nestrpnosti in nasilja; drugi so merili na to, da ne bi bilo potrebno oznanjati Kristusa niti povečevati pripadnosti Cerkvi, ker je možna Odrešitev brez eksplicitne združitve s Kristusom ali Cerkvijo. Dokument analizira to vprašanje v odnosu do človeka, Cerkve in ekumenizma.

V odnosu do človeka nas spomni, da svoboda temelji na resnici in se odpira iz resnice. Relativizem kot merilo resnice postavi “jaz”, katerega na koncu zapre v svojo lastno ječo. Nezaupanje v doseganje resnice (skepticizem) in izključno zaupanje v lastne moči (individualizem) pozabljata, da živimo znotraj tradicij, hkrati pa moramo preko razuma, izkušnje in dialoga ter s pomočjo drugih ljudi razviti sposobnost presojanja.

Gotovo, Bog lahko rešuje ljudi preko poti, ki jih pozna samo On. Toda brez Kristusa manjka polnost resnice, dobrote in lepote; polnost luči, življenja in smisla, ki omogoča doseči veselje že v tem življenju; z eno besedo, polnost odrešenj. Ker se apostolat odvija na področju svobode in prijateljstva, se uresničuje v iskrenem dialogu, ki zajema razloge in čustva drugih, njihove upe in trpljenje. Ne sklada se z goljufanjem, egoizmom in aroganco, pomanjkanjem spoštovanja ali s prisilo. Ne more pristati na to, da zaradi egoizma, udobja ali lenobe ne bi upošteval resnice in dobrega.

Z vidika Cerkve, evangelizacija ali krščanski apostolat predpostavlja klic k občestvu s Kristusom, kar prinaša s seboj zavezanost ljubezni do bližnjega in pravičnosti. Ne pomeni pridružiti se skupini, ki ima oblast, ali politični utopiji, prav tako ne pomeni splošne skupnosti tistih,

ki iščejo Boga. Kristjan, prepričan v svojo vero, mora pričevati s svojim življenjem, skupaj s pravo besedo, ki pojasnjuje “razloge za njegovo upanje”, in vedno se mora zavedati različnih situacij, v katerih se nahajajo ljudje.

Z vidika ekumenizma (spodbujanje polnega občestva med kristjani) je leta naloga, ki zahteva sodelovanje vsakega kristjana. Če kristjan, ki ni katolik, prosi za vstop v polno občestvo s katoliško Cerkvijo, mora biti njegova svoboda spoštovana. Vsekakor ekumenizem predpostavlja obveznost izogibanja kakršnemukoli neprimernemu pritisku.

Za zaključek; apostolat ne samo da je legitimen in primeren, ampak je potreben, in danes bolj kot kadarkoli obvezuje vse in vsakogar od kristjanov z “naporno in hkrati fascinantno obvezo”. Z besedami Benedikta XVI, “oznanjanje in

pričevanje za Evangelij je prvo, kar kristjani lahko dajo vsakemu človeku in vsemu človeškemu rodu, ker so poklicani, da vsem posredujejo Božjo ljubezen, ki se je v polnosti uresničila v edinem Odrešeniku sveta, Jezusu Kristusu.”

Ramiro Pellitero, Univerza v Navarri

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/krscanski-
apostolat-in-svoboda/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/krscanski-apostolat-in-svoboda/) (6. Avg. 2025)